

KOLLEKTIE BAKKER

jaor: 1964

An Jan Aarm zien haand deur 't Stellingwerfse laand!; XXXIII. Noar veburgen bronnen.

In: Stellingwerf 9 januari 1964.

An Jan Aarm zien haand
Deur 't Stellingwerfse laand!

XXXIII. Noar veburgen bronnen.

Wie de kraanten d'r op noasleugen het, die het wel in de gaten kregen, dat het ok dit keer op een protte plakken weer een hiele toer was, om op een fesoenlike maniere over de Drumpel te kommen. Eanlig is 't een vrend spul. Want wóar is die Drumpel? De klokke an de waand, de pendule op 'e skorstienmaantel, en 't allosie in 't vesse-busien, ze tikken lieke vlogge deur. Gien halve sekonde blifft de wereld stillestoan, alles om ons henne goat zlen zelde regelmoat van alle dag en elke naacht, alient de meensken hemmen de kelender meakt 31 desember, oldejaarsoavend. Euliekoeken op 'e toafel. De karstboom — nog niet ofteakeld — in de hoek. Knallen van vuurwaark buten. Stemmen van jongkerels en het geknaarp van een krooie-wiel. Wie hadde 'm niet opburgen? Wie wust het niet meer van vleden joar en doarveur en doarveur? Wie geloofde d'r niet meer an? Alles wat los zit, moet jommes in huus. Het tuunhekklen, de slipestien en de liendestokken. De melkemmers, de weagens en de knienhokken. 't Is toch bekend! 't Is toch altied zo west! Woaromme nou dan niet? 't Heurt er jommes bl'j?

'k Bin nejoarsmorgen eens op 't brommerien stapt en 'k hebbe de omgeving eens wat ofstreupt. Ja werkelijk, ze hadden heur beste weer doan, heur! 't Skoeleplein van Veengoa was er een goed veurbeeld van. Gelokkig, dat er nog zovule pit in onze Stellingwerfse jeugd zit, dat ze nog sjouwen willen! Netuurlik, d'r is wel eens iene, die zien fiets nooit weeromme krigt. En d'r is ok wel eens een klein ongelokkien hullen mit een weagen of zo! Mar 't heurt er jommes bl'j! De olden vetelden er al van: „Vroeger . . . !”

Vroeger is velden tied! Toen gebeurden d'r wel meer dingen, woar we nou helderop NEE tegen zeggen moeten. Zol dat nou eindelijk ok niet eens wezen moeten mit die sleri'jje? Is dat nou niet té kienderachtig?

D'r bin ok genoeg plakken, woar 't niet bl'j gesjouw mit hekkies en karren bleven is. Woar opzettelik herrie meakt is. Woar venield is, zonder ienige zin. Woaromme?

„Ze mossen veur de oldejoarsnaacht gewoon een vebod opleggen, om buten te kommen!” zee een slim nuchtere man tegen me. „Wa' j' van al die ellende of!”

'k Was niet mit 'm iens. „Hoe wo' j' dat in de haand hollen?” vreug ik. „Het leger inzetten? De stoat van beleg ofkondigen, mit de bajonet op 't geweer?” Ja, dat wust ie ok niet recht. „'k Hebbe trouwens een vule groter bezwaar,” zeg ik. „Want wat moe' j' dan mit Bekoop of Buil?”

Toen gaf ie me geliek! „'t Kan niet!” zee-die. „Om Bekoop en Buil kan 't niet!”

Kiek, toen vuuld 'k mi'j, as Stellingwerfer, evenpies groot! Want tussen alle grote stokken over venieling en baldoadigheid, vun ie in alle kraanten datzelde mooie ni'js weer: Bekoop en Buil gaven het veurbeeld, hoe 't WEL mos! Dit joar ging het dus om 't gas. Dat kon ok hoast niet anders, want doar zit het hiele laand jommes vol van. D'r is op beide plakken omreak boord, mar het vaalt niet mit om as klein dorp de diepte te healen van de grote eulie-maatschappijen. Gelokkig was dat ok niet nodig: al vule eerder stuitten de bel-tels op de veburgen bronnen in de Stellingwerfse grond. Doar borrelde een riek stok gemienskoppszin uut noar hoven, dat miskien wel vule meer weerd is as de hiele gasbelle van Slochteren of Ameland. Dat getuugt van hiel wat meer ondernemingsdurf en van hiel wat meer anpak en van hiel wat meer bezieling, as het slepen mit een melkbusse van een aargeloze boer. A' 'k me niet vegisse, het de jeugd én in Bekoop én in Buil de haanden dapper mit uut de mouwen sleugen. Kiek, dan ku' j' je as Stellingwerfer toch wel écht even een beetien groots vulen. Want wie de jeugd het, het de toekomst! De bronnen bin anboord, de jeugd moet zorgen, dat de onderneming hierop vortbouwen kan. En blújjen kan! We bin d'r niet zo bange veur! Het zal weráchtig nog wel goan!

Stellingwerf
9 jan. 64

An Jan Aarm zien haand deur 't Stellingwerfse laand!; XXXV. Noar Kooiweg en onrecht.

In: Stellingwerf 13 februari 1964.

220

An Jan Aarm zien haand
Deur 't Stellingwerfse laand!

XXXV - Noar Kooiweg en onrecht.

De mieste meensken, beste lezer, kommen wel eens een keer of wat in heur leven in 't Gemeentehuis. Doar hê' j' nou ienkeer mar te veskienen, as het harte van rikke-tikke-tik, boem-boem doet, wat liefde betekent, om as man en vrouw verder deur 't leven te goan. Doar moen ok droevige plichten vervuld worden, as het uitskrieven van wie wegreakt is. Doar bin nog een protte aandere gelegenheden, waarbi'j het wel eens nodig is, de deure van dat grote gebouw eupen te drokken. Borties vewiezen dan wel noar 't goeie loket, skriefmesinen reatelen, en alleman het wel in de gaten, dat veur disse administroasie de gemeentenoaren méer nummer as meenske binnen. Dit is gien vewiet, het kan moeilik anders. We moen nou ienkeer presies weten, wie uutgoat en wie inkomt, wanneer en woar as die persoon geboren is, hoevule diploma's as ie het, hoevule keunsttaanden, hoevule kiender, of ie Nederlander of Stellingwerfer is, of ie de Keukenhof kent of Veenhuizen, of ie as domenee stóat, as soldaat ligt, of in de WW lópt, allemoale dingen, die belangrieker binnen as het harte dat in 'm klopt.

En tóch kommen de mieste meensken vuus te min in dat Gemeentehuis! Eanlik mossen ze d'r om zo te zeggen kiend-an-huus wezen, trouwe bezukers van de gemeenteroadsvergaderingen, die in ditzelde gebouw hullen worden. Netuurlik, as iederiene werkelijk kwam, dan zol dat veur de gemeentebesturen een geweldig vraagstuk wezen. Want woar mos ie mit al die meensken henne? Veurlopig hoeven ze heur doar gien zorgen over te meaken: d'r bin al gemeenteroaden, die besleuten hemmen de meensken een gratis koppien koffie an te bieden, óm mar eens iene op de peblieke tribune te kriegen. Of dat helpt is een aander hoofdstok, miskien was een tillevisietoestel beter, mit de kuren van Sjoukje en de streken van Verkerk.

Mar soms inienen kan er toch een punt op de agenda stoan, dat een dorp of een streek zegt: „Ja, doar willen we bi'j wezen! Heuren wat de geachte roadsleden doar over te zeggen hemmen en . . . miskien deur onze aanwezigheid wat drók uutoefenen!” Dat gebeurt in 't geval, dat er een skoete opheven worden zal, dat gebeurt ok as een antai huzen, deur het sluten van een overweg, min of meer van de butenwereld ofgrendeld wordt. Kán dat dan mar zo in onze wonderwereld, anno 1964? Kán dat mar zo in een tied, dat alleman sprekt over wegenanleg en ontsluting van achtergebleven streken? Kán dat mar zo, een stok mooi wied Nederland dood leggen, terwiel de drang noar rekreasie mit de dag groter wordt? Kán dat mar zo, de boeren dwingen tot grote omwegen noar 't laand, nou de toestaand juist eist, dat de laanderijjen om 't bedrief henne liggen? Ja, dat kan allemoale mar zo, want anders kost het f 70.000,— en dat zit er niet an! D'r moen al zóvuul miljoenen uutrokken worden veur snelwegen, en Rotterdam moet zó nodig een ondergrondse hemmen, en Amsterdam een tunnel onder 't IJ, dat die 70.000,— kun er onmogelik bi'j. Wie zol ze trouwens betealen moeten? De gemeente kan 't niet uut het vessebuslen krabben. De spoorwegen bin 't ok niet van plan: N.S. — Niet Skeutlg! Nou, miskien de minister dan. Die goet tóch nooit mit de trein! Het is te hopen, dat het gemeentebestuur een oplossing vindt! Niet mit zig-zaghekken, want dat betekent krek zo goed een feitelijke ofsluting van de Kooiweg. Niet deur het te loaten blieden zoas 't nou is, want treinen klappen harde toe! Mar deur een eerlike oplossing, die het plattelaand niet altied mar weer achterstelt.

Altied mar weer . . . Zélfs de klassefikoasie dóet het nog in Nederland! En toen dát punt op de roadsagenda van Weststellingwerf ston, kiek toen hadde de peblieke tribune toch eanlik nóg vule voller wezen moeten, as bi'j de behandeling van de Kooiweg. Miskien dat onder de drok dóarvan . . . 't Is jammer! Opsterlaand en Utingeradeel hemmen zo'n mooi veurbeeld geven. Niet in stried mit de Wet! Niet in stried mit het algemien belang! Mar récht tegenover ónrecht!

As het plattelaand wat wil, moet het hóar op de taanden hemmen. En dan tóch die taanden nog loaten zien! Da' 's moeilik, mar 't kán !!

...weere hokken
... 29 febr. '64

Stellingwerfse riempies

**De kelender -
29 febrewoari**

We hemmen dit keer dus een daggien
meer,
Om te waarken en om te kleagen.
Waarom is ie d'r eanlik ok al weer?
Om niet eindeloos vort te jeagen,

Mar een ogenblik stille te blieden stoan,
Tussen al dat gedreun en gedender?
En wat dieper op 't wonderwaark in te
goan,

Zo simpelweg nuumd: kelender?

Och, alleman bruukt 'm elke dag.
Gien meenske kan er meer zonder.
En toch, wie behagndelt 'm mit ontzag?
Wie erkent 'm as wereldwonder?

Vandeage miskien is er even tied.
Kun we 'm even wedering tonen.
Want er is een dag ekstra! Of eanlik
niet?
- Zeg, hoe zit dat nou mit de lonen?...

JOUK.

JOUK, Stellingwerfse riempies; As 't veurjoar komt!...

In: Friese Koerier 14 maart 1964.

398 Stellingwerfse riempies

As 't veurjoar komt! . .

De skoonmeaktied is weer in 't laand,
Da 's uut de kraanten te venemen;
- Wij hemmen alles bij de haand,
Een huusholdtrappe, grote zemen,

Ok eerste klas best kaastpepier,
Behang en vaarve, buunders, kwasten;
Wij bin de skoonmeak-winkelier,
Wij helpen je mit al je lasten! -

De vrouwen kopen dit en dat,
Ze bunen, witten, wrieven, soppen.
Ze kleagen: „O, dit is me wat!”
Ze sjouwen, poetsen, dweilen, kloppen!

Veur Poasen moet de boel an kaant,
Dat is de ongeskreven regel!
Poetst, buund en sopt is elke waand,
Dweild, borsteld, wreven elke tegel!

En wie dat alles niet bereurd,
Een boek pakt in de plak van 't
zeempien

Nou, die is grijf wat geest'lik steurd . . .
Die wet niet iens, hoe as het heurt . . .
In ons nijmoodse dwang-systeempien! . . .

JOUK

Friese Koerier - 14 maart '64 -

JOUK, Stellingwerfse riempies; Juni.

In: Friese Koerier 13 juni 1964.

Stellingwerfse riempies

399

Juni

De locht is stoal — de sunne braandt,
Het straand is oerleaden...
Het boerevolk stoat op het laand
En keert de zwoare zweaden.

Mesienen rollen of en an:
De skudder en de parser.
Pak an, pak an, wie 't waachten kan!
Hoe vlogger 't goat, hoe varser!

Ja, ok de boer mechaniseert.
Hi'j lat niet mit 'm spotten.
Mar 't waarken is ie niet veleerd:
As 't hujjen is, is 't vrotten!

Vebrande arms — veweerde kop.
De sunne zakt — 't wordt leater.
In 't westen komt een bujje op;
De koekoek ropt om weater...

JOUK.

Friese Koerier 13 juni 64.

JOUK, Stellingwerfse riempies; Stad.

In: Friese Koerier 14 oktober 1964.

Friese Koerier - 14 okt. '64 -

400
Stellingwerfse riempies

Stad

Kruuspunt van wegen
In een drukke stad.
Hoastige meensken
Op een zebra-pad
Auto's die toeren,
Sjefeurs die foeteren,
Fietsers die résen
Om véur te wezen.
Straffe agenten,
Dic wenken en wiezen:
Toe dan toch meensken!
Gien tied veliezen!
Flikkerende laampies,
Dic richting kiezen;
Borden die koffie
En thee anpriezen.
Allemaal drokte,
Allemaal hoast,
Links-of en rechts-of,
d'r véur, d'r nóast.
Allemaal hoerden
En allemaal jassen,
Allemaal hakkies
En allemaal dassen.
Allemaal meensken
Veur grote reamen.
Allemaal meensken,
Mar zónder neamen.....

JOUK.

JOUK, Sunterkloas....

In: Friese Koerier 26 november 1964.

Friese Koerier, 26 nov. '64...

401 **Sunterkloas...**

De Suint komt deur de radio
De huzen in november binnen.
Wat hindert het? Het héurt toch zo?
Het feest mag toch wel vroeg
beginnen?

De Suint komt over de TV
Zien intree doen in de gezinnen.
Dat is toch niet zoe'n slécht idee?
Hi'j mag het volk toch veur 'm winnen?

De Suint komt in een pak papier,
In kraanten en in honderd folders,
De huzen in, — Wát een vetier!
In steapels ligt ie op de zolders....

Het kleine jongien droomde van
Een olde man, die elk vewende.
Een Tóvenoar — een Wónderman,
Die alles wust en ieder kende.....

Een zwarte knecht, die vrachten dreug
An speulgoed en an lekk're dingen.
Mar ok wel mit zien zwiepien sleug...
Een skimmel, die zó ver kon
springen!....

Wánnear komt Suint weer op zien
peerd,
En stoat ie op de hoge deaken?
D'r wordt een boel beprakkezeerd,
Mar sprókies kan gien meenske
maeken....

JOUK

Het nieuwtje van de week; Zelfbediening!...

In: Het Westerkwartier 27 november 1964.

Het Westerkwartier 27 nov 64...

Het nieuwtje van de week!

542

ZELFBEDIENING!.....)

De Rotterdamse voetbalsport
Mocht deze week iets nieuws beleven.
(Waardoor ze niet eentonig wordt!)
Wat of het was? Leest U maar even.

Het spel was volop aan de gang,
Toen door d'arbiter werd gefloten.
~~Wie van de beide in de laag?~~
~~Wie had er in de rug geschoten?~~

Wie wás er duid'lijk even stout?
Wie liet opzett'lijk iemand struik'len?
Wie slóeg er eentje knap knock-out?
Wie dééd z'n tegenstander duik'len?

NIETS van dat al! - D'arbiter was
Al rennend door z'n kuit geschoten.....
Daar lag hij hulp'loos in het gras,
En kortberaden had hij ras
ZICHZELF ditmaal eens uitgefloten!.....

En toen kwam Zwarte Piet... Een Sunterkloasverhaaltien veur grote meensken

„ZIEZO“, ZEE DE MAN, „dat is dan dat!“ Hi'j leut zien ogen nog eens over alles dwealen en nikte tevreden. Veur een butenstaander mos het wel een rommelige indrok meaken, mar hi'j was nou ienkeer wend de dingen van de aachterkaant te zien.

Dan trok ie de grote sloffen, die om zien skoenen bungelden, uut en stapte deur 't lege deurtien de winkel in.

„Veur mekaander, heur!“

„Nou al?“ De stemme, die uut een steapel lege deuzen noar boven kwam, klonk wat vewonderd. Dan deuk de eigenoar zélf op. „Nou al?“ zee-d-ie nog eens op dezelde toon.

„Tot je dienst, Winkelman. Zu' we eens even an de butenkaant kiekken?“ „Greag“

Even leater stonnen ze tegere buten veur't grote winkelream en bekeken de Sunterkloas-eteloasje. Tjonge, 't was de mujte weerd! Die elektriese trein, die mit een geweldige voart over het bochtige spoorlijntien deaverde, dan deur de tunnel deuk, stille ston veur 't velochte station, weer optrok — de automatiese halve overwegbomen en de knipperlochten — en dan die mooie slagzin in prachtige letters: „Wie winkelen kan, nemt Winkelman!“

Dat was nog lange niet alles, mar 't was 't mooiste wel, vun Winkelman. Hi'j ston veur zien eigen ream te kiekken as een skoelekiend, dat een sprokien beleeft. Het wás een sprokien!

Hi'j hadde d'r nooit an wild, om een eteleur te nemen. Hi'j hadde 't altied zelf doan, zo goed en zo kwoad as dat ging. Het hadde een boel uren kost en noar 't zin was 't dan nog nooit west. Dom eanlik, om't niet al joaren eerder zo an te pakken. De meensken mossen zien, wa' j' te koop hadden. Ie konnen d'r wel mit adverteren, ie konnen 't mit grote letters in je winkel hangen, mar nee, dat was het toch niet. Zoe'n trein mos rieden — kiek, doar ging ie krek weer deur die bocht — nou de tunnel in....

„En?“ De eteleur keek wat ongeduldig op zien allöse. 't Was Sunterkloas-tied en dan zatten ze allemoale te springen.

„Prachtig man! In ien woord prachtig! 't Is gek, hè, mar wi'j' nou wel geloven, da' k die trein zélf wel kopen wol!“

„Bliede, dat 't noar 't zin is“ zee de eteleur. „Goeie zaaken en tot de volgende keer“.

„Reken d'r mar op!“ zee Winkelman. Hi'j bleef nog een posien stoa te kiekken. Tjonge, dit beloofde wat! Dommiet kwam de skoele uut. Dan zo' j' eens zien, hoevule kiender d'r op af kwamen! En om de kiender ging 't in 't eerste plak. As die 't mar mooi vunnen en lange genoeg zeurden, dan kochte Sunterkloas het op 't leste vanzelf.

IN DE ETELOASJE van Winkelman“, zeden de keinder, „doar ridt een trein, die is zó prachtig mooi! Mit een tunnel en een station en automatiese overwegbomen — krekt echt!“

En toen de skoele wéer uut kwam, nammen ze heur kammeroaties mit en 't was een gedrang van jewelste.

Winkelman lachte in zien voesien: eerst de kiender — dan kwam Sunterkloas vanzelf!

Hi'j deelde op'e stoepe een deuze vol lollies uut.

„In de eteloasje van Winkelman“, zee het kliene jongien, „doar ridt een

trein, Moeke, die is zó prachtig mooi! Mit een tunnel en een station en automatische overwegbomen — krekt echt! Ik vroage Sunterkloas, as ik die trein hemmen mag, Moeke. Dat kan toch wel?"

Moeke keek wat bedeankelik. „Mar zoe 'n trein is slim duur, mien jonge. Ik wete niet, of Sunterkloas dát wel betaelen kan”.

„Sunterkloas het toch geld genoeg? Die kan toch alles, Moeke? Zur we evenpies kieken?" Hi'j trok heur al an de aarm. „'t Is jommes vlakbi'j. Skuinover, dan bin we d'r al”.

Winkelman zag die twee stoan en lachte. As er ien skoap over de dam was...

deur JOUK

Moeke skudde heur heufd. „Reken dóar mar niet op, mien jonge. Die trein is zó veskrikkelijk duur!”

„Mar ik mag 'm toch wel op 't liesien zetten?”

Moeke zuchtte. „Zo' j' niet wat anders uitzuken, mien jonge? Een beetien goekoper? We hoeven toch ok niet bésiist het állermooiste te vroagen?”

„Måg het, Moeke?”

„Eerst mar eens kieken wat Vader d'r van zegt”.

„Die vindt het vast wel goed, Moeke!” En dan, asof ie zien velangen al waarheid zag worren: „Zol Zwarte Piet wel mit zoe'n grote deuze deur de skorstien kunnen? Of moet de deure los bliieven stoan?”

„Zwarte Piet kan alles!” zee ze. „Die komt mar zo deur skorstiens en deuren en reamen, krek wat hem het beste past”.

DE STAD SLEUP. De stroaten en de huzen waren donker. De meensken rustten uut van een drokke dag. Mar het kleine jongien dri'jde wat onrustig tussen de dekens heuneweer. Hi'j droomde. Van Sunterkloas en van Piet en van een trein, die op 'e stroate reed, en Winkelman dreafe d'r hard aachteran. Mar hi'j kreeg 'm niet, want de trein deuk krek een donkere tunnel in. Nou kwam ie recht ok heur huus of....

Het kleine jongien ston op. Hi'j leup noar het ream, dat uutzichte gaf op de stroate. Nee, de trein was er niet. En Winkelman was er ok niet. Wat was 't allemoale donker buten en ie zaggen gien meenske. Of tóch... Ja, doar veur de grote reamen van Winkelman, doar ston iene! Wat dee die doar? Kiek, hi'j was bi'j het ream van de trein! Stak ie doar zo mar een haand deur? Nou kreup ie hielemoale noar binnen. Zol dat... een inbreker?...

En toen, inienen, ging 't jongien een locht op! Dat was netuurlik Zwarte Piet! Die kon jommes zomar deur de reamen noar binnen kommen? Die healde vast en zeker de trein op! Veur wie? Veur hém netuurlik!

Hi'j waachtte even, tot de man weer noar buten kwam. Kiek, doar leup ie veur de huzen an de overkaant. Hi'j kon 'm mar krek zien, zo donker was't. Mar 't was Zwarte Piet, heur! Hi'j hadde een zak op 'e regge, kiek mar. 't Was 'm!

Het kleine jongien ging weer op bedde. De trein kwam terogge — reed het huus in. Hi'j lachte in zien sloap.

TOEN IE OPSTON zatten er plaanken veur 't grote ream van Winkelman en een pelisieagent hul de meensken op een ofstaand.

„D'r bin inbrekers in de winkel west!” zee Moeke. „Wel vuuf mooie treinen hemmen ze mitneumen en nog een hieleboel ander goed”.

Hi'j lachte. „Niks van woar, Moeke”.

„Toch wel, mien jonge” zee ze.

„Zal ik Moeke eens wat vertellen?” vreug ie. „Ik heb vannaacht even veur 't ream keken en toen kreup er een man zomar deur dat grote ream noar binnen. En een posien leater kwam ie er weer uut en hi'j dreug een grote zak op zien rogge. En ik weet ok wel, wie het was, Moeke!”

„Hè?” Ze skrok.

„'t Was Zwarte Piet, Moeke! Ik heb het zélf zien! Vuuf treinen? Dan is doar toch ok wel iene veur mi'j bi'j, hè?” Hi'j daanste de keamer rond. „Za' 'k het ok an die pelisie-agent vetellen, Moeke?”

„Nee, doe dat mar niet”, zee ze.

JOUK, Stellingwerfse riempies; Veur de kleine Stellingwerfers.

In: Friese Koerier 5 december 1964.

„Friese Koerier“ 5 dec. 1964.

Stellingwerfse riempies

Veur de kleine Stellingwerfers

(Even utknippen, mitnemen noar
skoete en doar zingen op de wieze
van:

„Zachtjes gaan de paarde-voetjes“)

Binnenkort reist Sunterkloas weer
Deur het Stellingwerfse laand.
Binnenkort kikt Pieterboas weer
Over elke skarstienraand.
Kiender, zet het huj mar kloar,) 2 x
Skimmeltien velangt er noar!)

Vlogge gaan de peerde-poties
Van het ien' noar 't aand're plak.
Over wegen, patties, sloties,
En dan hupla! op een dak!
Zakken speulgoed, spekeloas,) 2 x
Alles dregt die Pieterboas!)

Van Bekoop tot Langelille,
En van Buij tot Donkerbroek!
Och, wat het die Piet een wille!
Sunterkloas kikt in zien boek:
Hier woont Annie, doar woont Hein;) 2 x
Diss' een boek en die een trein!)

Kiender, doe mar goed jim bestel
Sunterkloas veget jim niet!
Mar wie lui is, krigt op 't leste
Veur de broek, van Zwarte Piet!
Allemoale flink? Nou, dan) 2 x
Kommen Sunt en Piet vâst an!)

JOUK.

An Jan Aarm zien haand deur 't Stellingwerfse laand!; XXXVI. Noar een ni'j begin!

In: Stellingwerf 30 december 1964.

Stellingwerf
30 dec 1964

221

An Jan Aarm zien haand
Deur 't Stellingwerfse laand!

XXXVI. Noar een ni'j begin!

Ja beste meensken, ik wete het wel: het is vuus te lange leden, dat Jan Aarm zien haand noar jim uutstak. Hi'j het jim mar wat loaten zwabberen tussen de Kuunder en de Fochtelers Heide, tussen Bekoop en de Klonie, die hiele zoemer deur, die zoemer die ok zo stroalend en zo bliede over de beide Stellingwerven lag. Hi'j hoopt intussen, dat het jim lokt is de weg te vjenen noar de mooiste plakkes van bos en heide, van weiden en weater.

Onderhaand is de zoemer vebi'j. Hi'j het lange duurd dit keer, mar op het ogenblik, da' 'k dit skrieve, ligt de wereld een klein beetien wit te dromen in de stroalen van een bediesd winterzunnegien. Sunterkloas is achter de rogge; het Karstmannegien, zien grote konkerent, doet overal inkopen in winkels vol ballen, slingers en braandende keersen; nog een dag of wat en het jaar '64 ligt achter ons.

Gek eanlik, mar dan is het toch altied weer net, of de tied even stillestoat. We kiekten een ogenblik achteromme: hoe het het west? Mit het bedrief? Mit het gezin? Mit de portemenee? Mit de familie? Ja, die familie! Ome Die en Tante Zus meugen toch ok nog wel even een koarte hemmen! Of eh... is dat een beetien bi'j 't wallegien langes? Moet het een brief worren? Mar wat moe' j' in een brief skrieven an meensken, die j' al drie jaar niet zien hemmen? Nou dan een briefkóarte! Die is gauw vol en 't is toch wat persoonliker as een aanschicht.

Beste Ome en Tante,

Op de leste dag van 't joar wo' 'k jim even een brieven skrieven, mar ik hebbe hielemoale gien kevorten meer. Doarom disse koarte mar. Hoe goat het mit jim? Eanlik jammer, da' j' mekaander as familie zo weinig treffen, hè? Hoe is 't bi'j jim? Hier is alles best! Ik zie, da' 'k ophollen moet, want de koarte is vol. Mit de allerhartelikeste groeten van ons allemoale en de beste weansen veur 1965.

Nou, da' 's een best veurbeeld. Mitien ok mar zoe'n iene an de rest van de familie. Hoeft gien woord an veraanderd te worren en 't is toch een bewies, da' j' ze niet vegeten hemmen!

Mit een grote familie goat er een mooi stok van de Oldejoarsdag mit henne. En veurdat het donker wordt, moe' j' toch wel kloar wezen want dan komt de jeugd in de bieten! Die kan nou ienkeer mar nooit over die Grote Drumpel henne kommen, zonder een protte lewaai te meaken. Roazen en knallen van de jongkerels en het gillen van de keukenmeiden (wat die zo midden in de naacht op 'e stroate doen is mi'j nog altied een roadsels bleven!) afijn, jim kennen het wel. Geokkig is 't slegen mit aandermans spullen de leste joaren in de Stellingwerven wel wat beter worren. Bekoop en Buil hemmen ok zoe'n best veurbeeld geven. In Holtpea bin ze 't nou trouwens ok van plan. Mar de olderen meaken heur doar wat ongerust. Die bin bange, dat de jeugd er niet veur vuult, om van de Joarwisseling een écht feest te meaken. Ik hope mar, dat die olderen óngelik kriegen. En ik vewaachte dat eanlik ok. Want wóaromme zollen de jongkerels en de keukenmeiden van Holtpea de mindere wezen van heur leeftiedgenoten uut Bekoop en Buil? Stel je veur, dat er dit joar in de Stellingwerven al DRIE dorpen wezen zollen, die mit trots zeggen konnen: „Kiek eens, dát het ónze jeugd in de Oldejoarsnaacht presteerd!”

Om de lopende zeaken dit joar nog even óf te haandelen: Hajo van Wolwagha is veur „Een klein beetien geleerdheid” in de penne klommen. Hi'j wil noar en doar van de beane hemmen, en er naor en daar veur in 't plak skoeven. Hi'j pebeert bovendien te beviezen, dat het iene bétter is as 't aandere. Ik veur mi'j gelove niet, dat hier wat te bewiezen váált! Het is, donkt mi'j een kwestie van ofsproaken. En ik hope o zo greag, dat die ofsproaken er binnen ofzienbere tied kommen zullen. In het belang van de skrievers en de lezers, mar veural in het belang van onze teal.

Een gelokkig 1965!

Friese Koerier ... 31 dec 1964

402

Stellingwerfse riempies

Bi'j de joarwisseling

Het joar lopt weer ten ende;
Nog mar een korte rok.
Een joar, vol van ellende,
Mar ok van stil gelok.

D'r is een boel misdreven;
D'r is een boel misdoan.
En lang niet ieders leven
Is over rozen goan.

Mar ok een protte dingen
Bin mooi west — mooi en goed.
Doar bin herinneringen
An bliedskop, wilskracht, moed.

Men moet niet overdrêven,
Mar 't lot is veake hard.
't Zal altied wel zo blieven:
Ofwisselend wit en zwart.

We moen de stap mar woagen.
Wat er gebeuren kan?
Mar ien ding meu' we vroagen:
Wat meaken WIJ er van?

JOUK.